

In memoriam Prof. Dr. Ormos Jenő
(1922. december 21.- 2019. február 26.)

Elhunyt Dr. Ormos Jenő emeritus professor, a Szegedi Tudományegyetem Patológiai Intézetének korábbi igazgatója.

Dr. Ormos Jenő 1922. december 21-én született Hódmezővásárhelyen. 1946. december 12-én kapott orvosi diplomát a Szegedi Tudományegyetemen. Szakmai pályafutása mindvégig a Patológiai Intézetéhez kötődött. Végig járva az oktatói életpálya állomásait 1947-től egyetemi tanársegéd, 1950-től egyetemi adjunktus, 1954-től kórházi főorvos, 1955-től egyetemi docens, 1963-tól egyetemi tanár, 1962-63 között mb. tanszékvezető egyetemi tanár, majd 1963-92 között tanszékvezető egyetemi tanár beosztásban dolgozott. Nyugállományba vonulását követően emeritus professzori címet kapott 1992-ben. Kórbonctan-kórszövettan, citológia szakképesítéssel rendelkezett. 1963-ban orvostudomány kandidátusa, 1981-ben az orvostudomány doktora tudományos fokozatot szerzett. Több alkalommal vett részt külföldi tanulmányutakon Németországban, Lengyelországban, Nagy-Britanniában, Egyiptomban, Kubában. Több hazai és nemzetközi szakmai bizottság választotta tagjai közé: 1947-től a Magyar Patológusok Társasága tagja, 1960-95 között vezetőségi tagja, 1964-66 között elnöke, 1966-tól örökös tiszteletbeli vezetőségi tagja, továbbá tagja volt a Magyar Nefrológusok Társaságának, a Magyar Urológusok Társaságának, a Magyar Onkológusok Társaságának, az International Academy of Pathology-nak, a European Society of Pathology-nak, a Német Patológus Társaságnak. 1969-73 között az Egyetem oktatási rektorhelyettese volt. Közéleti tevékenysége: 1968-74 között a SZEOL Evezős Szakosztály elnöke lett, 1996-2000 között, majd 2001-2004 között a Magyarországi Unitárius Egyház Főtanácsa tagja lett. Éveken át szaktanácsadóként dolgozott a Kar Patológiai Intézetében, valamint a Péterffy Sándor Kórházban Budapesten. Kiváló oktató és a szakma legnépszerűbb szakembereként ismerte mindenki.

Szeretett mesterünk és példaképünk, Ormos Jenő professor halálával pótolhatatlan veszteség érte nemcsak a szegedi Patológiai Intézetet, hanem Egyetemünket, Szeged városát, a magyar patológiát és orvostársadalmat is. Korszakos és iskolateremtő igazgatói működése során a döntően kórboncolást végző intézetet úgy vezette át a jelentős részben molekuláris módszereket és szemléletet alkalmazó

patológia korszakába, hogy a klasszikus értékeket kiválóan adaptálta a változó kihívásokhoz. Vészterhes történelmi korokban, szerény anyagi lehetőségekkel gazdálkodva hozott létre nemzetközileg elismert patológiai műhelyt, ahol a szakmaiságra és örök értékekre alapozva lehetett dolgozni. Vesepatológiai munkássága nemzetközi hírű, a szakma legnagyobbjaival tartott szoros kapcsolatot. Ennek eredményeképpen a vasfüggöny évtizedeiben is rendelkezésre álltak a külföldről küldött legkorszerűbb szakkönyvek és a konzultációs lehetőségek. Munkatársait messzemenően és önzetlenül támogatta, közülük sokan a hazai és nemzetközi patológia méltán elismert hírességei lettek. A minőség és alaposág terén soha nem alkudott meg és ezt elvárta tanítványaitól is, akik szeretve tisztelték mesterüket. Orvosnemzedékeknek oktatta karizmatikusan a patológiát. Professzor volt a szó klasszikus értelmében, széles általános műveltséggel, humánnummal. Az emberi nagysághoz letisztultság, póztalanság társult, az evilági hiúságoktól mentes volt. Közel kilencven éves koráig végzett diagnosztikus munkát az Intézetben – aki élt a lehetőséggel, bőségesen meríthetett tudásának tárházából. Az Ő szemlélete és személyiségének kisugárzása átitatta az Intézetet, bennünk él, amit igyekszünk őrizni és továbbadni nemzedékről nemzedékre.

Emlékét kegyelettel megőrizzük, példájára feltekintünk!

Requiescat in Pace

A Szegedi Tudományegyetem Patológiai Intézetének munkatársai